

Sygn. akt XI GC 1040/16

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym.

Pozwem z dnia 8 marca 2016 roku powód B. S. wniósł przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w W. o zapłatę kwoty 21.436,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazała że strony zawarły umowę dostawy zboża. Wyjaśnił, że zapłata za sprzedane towary dokonana miała być w terminie 30 dni po wystawieniu faktury. Wskazał, że wystawił fakturę za dostarczone zboże. Zastrzegł, że pozwana nie zapłaciła za dostawę.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznała, że strony zawarły przedmiotową umowę. Wskazała, że tłumaczyła powodowi brak płatności za towar. Podążyła, że usiłowała porozumieć się z powodem w kwestii odroczenia płatności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 listopada 2015 r. strony zawarły umowę dostawy zboża na okres od 10 listopada 2015 r. do 10 listopada 2015 r. wg ilości, jakości i cen uzgodnionych przed każdorazową dostawą.

Powód jest rolnikiem ryczałtowym i nie rozlicza podatku VAT.

Zapłata za sprzedane zgodnie z umową towary dokonana miała być w terminie 30 dni po wystawieniu faktury.

Dowód:

- umowa dostawy, k. 12.

Powód wykonał umowę - wyprodukował zboże, które sprzedał powodce w ramach umowy dostawy, dostarczając dla pozwanej zamówione zboże: pszenicę transportem pozwanej w dniu 10 listopada 2015 r. – 28,62 ton po cenie 700 zł netto za tonę pszenicy. Pozwana nie zgłaszała uwag do wykonanej umowy.

Dowód:

- dokument WZ, k. 13.

Za dostarczone zboże pozwana wystawiła dla powoda fakturę VAT RR, nr /FRR/00/ z dnia 10 listopada r. 2015 r. na kwotę brutto 21.436,38 zł. Wskazano termin zapłaty na 10 grudnia 2015 r.

Dowód:

- faktura VAT, k. 14, 28, 32.

Powód i jego ojciec F. S. kilkakrotnie stawiali się w oddziale pozwanej w S. i próbowali wyjaśnić dlaczego pozwana nie płaci za dostawę z dnia 11 grudnia 2015 r.

Powód pismem z dnia 12 lutego 2016 r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 21.436,38 zł . Pismo pozwana odebrała w dniu 15 lutego 2016 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 15,

- potwierdzenie odbioru, k. 16 – 17,

- zeznania świadka F. S., k. 69 - 70.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Strony zawarły umowę dostawy. Powód podnosiła, że pozwana obowiązana była do zapłaty wynagrodzenia z tytułu wyprodukowania przez niego i dostawy pszenicy.

Stosownie do treści art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny.

Pozwana nie kwestionowała zawarcia i prawidłowej realizacji umowy przez powoda. Zarzucała jedynie, że porozumiała się z powodem co do odroczenia terminu.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda oraz w oparciu o zeznania świadka i powoda.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że okoliczności sprawy były w zasadzie bezsporne. Pozwana wprawdzie wskazała, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez stronę przeciwną za wyjątkiem faktów wyraźnie przyznanych, jednak w tym względzie na uwagę zasługuje wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., sygn. akt III CSK 341/08. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, iż w odpowiedzi na pozew pozwany nie może twierdzić, iż „nie zgadzając się z pozwem „przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie przyzna”. Pozwany winien wskazać fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się nie zgadza, winien również, jeśli ma to służyć obronie jego racji, ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej.

Prezentowany powyżej pogląd zawarty w wyżej przytoczonym wyroku SN stanowi potwierdzenie wcześniejszych wypowiedzi orzecznictwa oraz doktryny (por. wyr. SN z dnia 17.02.2004 r., sygn. akt III CZP 115/03, OSNC 2005, nr 5, poz. 77; wyrok SN z dnia 20.12.2006 r., sygn. akt IV CSK 299/06, Lex nr 233051).

Uwzględniając powyższe, należało stwierdzić, że stanowisko pozwanej ograniczało się jedynie do zarzutu jakoby doszło do odroczenia płatności. Okoliczność tę pozwana była obowiązana wykazać stosownie do rozkładu ciężaru dowodu wynikającego z art. 6 k.c. ("ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne"). Pozwana jednak na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawiła żadnych dowodów. W świetle powyższego należało uznać, że pozwana pozostawała zobowiązana do zapłaty kwoty 21.436,38 złotych w terminie do 10 grudnia 2015 r.

Tym samym, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Rozstrzygnięcie o odsetkach wydane zostało na podstawie art. 481 k.c. i 482 k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej to wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości powódce należne są odsetki zgodnie z żądaniem od dnia następnego po wskazanych na fakturach terminach płatności, które są późniejsze niż data dostarczenia towaru. Z kolei od 1 stycznia 2016 roku odsetkami ustawowymi między przedsiębiorcami są te określone w art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Pozwana przegrała proces w całości i obowiązana jest do zwrotu powódce celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.). Na koszty te składają się: kwota opłaty od pozwu ustalona zgodnie z treścią ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) w wysokości 1072 zł oraz wynagrodzenie adwokata ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) w kwocie 4800 złotych, a także opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)